

ANNENİZ MÜSLÜMAN OLMAYI DÜŞÜNÜYOR

Birbiriyle çelişen düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor, yazmayı imkânsız hale getiriyordu. O akşam kızlara çay için krep yaptım, sonra en iyi sohbetlerimizin yapıldığı oturma odasındaki halının üzerine yıkanmış iki pijama bohçasını oturttum: “Anneniz Müslüman olmayı düşünüyor ve bu sizi de etkileyecek. Bu yüzden size bu konuda ne düşündüğünüzü sormak istiyorum.”

Filistin’e yaptığım ilk seyahatten bu yana ve Kanal İslam’daki çalışmalarım boyunca, bir cümleyi tekrar tekrar duymaya alışmışlardı: ‘İyi insanlar Müslümanlar, gerçekten çok iyi insanlar?’ Müslümanlarla ilgili kendi deneyimleri vardı. Özgür Gazze Harekatı’ndan Usame bizimle irtibatı koparmadı ve kızlar için ‘Çılgın Usame Amca oldu. İslam kelimesinden korkmuyorlardı ve Müslüman insanları şüphe edilecek ya da korkulacak dağınık bir grup olarak değil, bireyler olarak tanıyorlardı. Kızlara duygularımı elimden geldiğince açıkladım, zira kendim de pek anlamıyordum. Kızlar dikkatle dinledi ve bitirdiğimde şöyle dedim: Peki siz ne düşünüyorsunuz çocuklar?’ Konuşmak için birkaç dakika istediler ve benim dahil olmadığım özel bir toplantıya girdiler.

Sonunda Holly, ancak 8 yaşındaki bir çocuğun başarabileceği bir ciddiyetle şöyle dedi: ‘Birazdan döneceğiz. Sana sorular yazmak için yatak odamıza gidiyoruz?’

Bir süre sonra yemek pişirirken Holly önlüğümü çekiştirirdi: ‘Anne, Müslüman olmadan önce sana sormamız gereken üç soru var?’

Ciddi bir tavırla ıslak ellerimi bir kurulama bezine sildim, çocuklar bu kadar olgun ve ciddiye kıkırdamak olmazdı. Sorgulanmaya hazır bir şekilde halının üzerine oturdum. Alexandra başladı: ‘Anne. Birinci soru; Müslüman olduğunda hâlâ annemiz olacak mısın?’

Kelimelerin derinliği beni hayrete düşürdü, çok etkilendim. En acil düşünceleri, her zaman yanlarında olup olmayacağım ya da yeni bir inancın beni onlardan uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağıydı. Bekâr bir ebeveyn olarak aile hayatına zaman ayırmak için elimden geleni yapmıştım. Ama o zamana kadar hafta sonu akşamlarım hala bir çocuk bakıcısı bulup açılışlara ya da alkol dolu etkinliklere gitmekle geçiyordu. Eğer bunlardan vazgeçer ve kendimi yemek pişirip dua ettiğim sessiz gecelere adarsam bu aile hayatımız için büyük bir değişiklik olurdu. Ayrıca akşamdan kalma huysuz sabahlar da sona erecekti.

‘Kesinlikle hâlâ sizin anneniz olacağım’ dedim. ‘Aslında, sanırım daha iyi bir anne olacaktım?’ Birbirlerine sokuldular ve kâğıt parçalarını işaretlediler. Alexandra devam etti:

‘Anne, eğer Müslüman olursan yine de alkol alacak mısın?’ Sadece on dakika içinde bu kadar şeyi nasıl bulabildiler? Basın ve TV gazetecileri tarafından düzinelerce kez röportaj yapılmıştım; ama hiç bu kadar derin sorularla karşılaşmamıştım. Son yıllarda ‘soğuk hindi politikası’ yapmaya çalışmış ve içkiyi haftada sadece bir geceye indirmeyi başarmıştım. Ama İngiliz toplumunda içki içmemek? Bu mümkün müydü? O ana kadar bu fikir, imkânsız olduğu kadar gülünçtü de. Ben gençken, ‘lise yıllığı’ diye bir şey olsaydı; fotoğrafımın altındaki başlık şöyle olurdu: ‘Zevk Aldığı Her Şeyi Yasaklayan Bir Dini Benimseme İhtimali En Düşük Olan Kişi.’

Son cami ziyaretimden sonra içimde hala bir huzur hissi vardı. Yine de alt benliğimin şehvetlerini kontrol etmek için yeterli olacak mıydı? Onlarca yıldır beni pençesine almış olan arzular ve istekler. Yemin ettiğimde buna inanmakta güçlük çekiyordum: ‘Eğer Müslüman olursam, bir daha asla içki içmeyeceğim.’

Kızlar birbirlerine baktılar. Bana daha sonra alkolün zihin, beden ve ruh üzerindeki toksik etkilerinin ebeveynlerinin hayatlarından gitmesini istediklerini söylediler. Çocukken de içkiye karşı aynı nefreti hissettiğimi hatırladım. Toplum beni onu kabul etmem için eğitti. Şimdi onu reddediyorum.

Öne çıkan Holly, her zamanki dramatik durum yaratma potansiyelini gösterdi (şüphesiz büyük-babasından miras kalmıştı). Keskin ve net sesiyle son soruyu okudu: ‘Anne, Müslüman olduğunda da toplum içinde erkeklere göğsünü göstermeye devam edecek misin?’

‘Ne? ve. ‘Hala mı!?’

Yirmili yaşlarımla ortalarından beri, kendime asla itiraf etmesem de görünüşümü iş görüşmelerinde bir tür yazılı olmayan bonus olarak kullanmıştım. Ünlü erkek mülakatçıları flörtöz bir tavırla daha az temkinli konuşmaya ikna etmiştim. Pek çok kadın profesyonel gibi, modern cinsiyetçilik, ne giyeceğimi seçebilmeme rağmen, iktidar sahibi erkeklerin yanındayken kıyafetlerim fiziğime ne kadar çekici bir şekilde yapışır (zayıf olduğum günlerde), aynı karar vericiler için başarının o kadar kolay geleceğini dikte ediyordu. Genç kadınların erkekleri tahrik edecek şekilde giyinmelerini sağlamak ve aynı zamanda bunu görünmez bir şekilde ‘bizim için değerli’ kılmak bir maymunu eğitmek gibiydi.

Sekiz yaşındaki kızım, veli gecelerinde giydiğim dekolte üstler için hala bana ders veriyordu. İkisi de bundan hoşlanmadıklarını söylüyordu. Holly konuyu vurguladı: ‘Ve geçen hafta okula geldiğinde çantamı almak için eğildiğinde Matematik öğretmenin baktığını gördüm ve gör-biliyordu.’

‘Tamam Holly, teşekkür ederim. Ne dediğini anlıyorum.’

Vay canına, bu çok zordu. Aklıma gelen ilk tepkiyi bozmamaya çalışarak bir elimi saçlarımda gezdirdim. Müslüman kadınların kamusal alandaki kıyafet beklentilerinin ne olduğunu biliyordum. Çocukken Golders Green’de gördüğüm Yahudi kızların giyim tarzına benziyordu: Ayak bileğine kadar etekler, bol bluzlar. Müslümanlar Ortodoks Yahudi kadınların peruklarının yerine Katoliklerin taktığı gibi bir eşarp takıyorlardı.

Kızlara ‘Eğer Müslüman olursam evden çıkarken tesettürlü giyineceğim’ dedim. Bir duraklama oldu. Birbirlerine baktılar. Sonra ayağa fırladılar, ellerini çırpıtılar: ‘İslam’ı seviyoruz!’ Bunu duyurdular. (LAUREN BOOTH, Barış Yurduna Doğru, Temmuz Yay. İst. 2022. s. 222-225)

Kitap Hakkında:

Bu kitapta vicdanının sesini dinleyip mazlumlara ses olmak için çırpınan, barış yurduna" doğru ısrarlı bir arayışa tanık olacaksınız. İngiltere de "iktidar ailesi" üyesi olmasına rağmen sürekli

sorgulayan, mazlumdan yana tavır alıp itiraz eden Lauren Booth, arayışlarla devam eden hayatını muhteşem bir teslimiyet ile taçlandırmıştır.

NE DEDİLER? “Büyüleyici bir modern hac yolculuğu. Booth’un Mekke’ye giden yolu, modern İslami gerçekliğe değerli ve benzersiz bir bakış açısı sunuyor.” Şeyh Abdülhakim Murad.

“Zamanımızın etkileyici Müslüman kişiliklerinden biri hakkında bilgi edinmek isteyen herkese bu kitabı şiddetle tavsiye ederim.” İmam Zeyd Şakir.

“Booth, adaletsizliğe ve baskıya meydan okurken umut, anlam ve kurtuluşu Orta Doğu’nun kazanında bulur. İlgi çekici, zekice ve son derece faydalı bir anı.” CJ Werleman